

DİMİTRİS SOTAKİS
YARIM KALP

Türkçeleştiren:
Fulya Aktüre

Delü

Dimitris Sotakis

1973'te Atina'da doğdu. Londra'da müzik eğitimi aldı. İlk romanı *Ev*, 1997'de yayımlandı. *Yeşil Kapı* (2002), *On Bir Erotik Ölüm* (2004), *Gürültü* (2005) ve *Mısır Adam* (2007) başlıklı çalışmaları olumlu eleştiriler aldı, başka dillere çevrildi ve ödüller kazandı. Yazar, 2010'da Vincitore dell' Athens Edebiyat Ödülü'nü, 2011'de de Avrupa Birliği Edebiyat Ödülü'nü aldı. 2009 yılında yayımlanan *Soluğun Mucizesi* ise Sotakis'i çağının önemli yazarlarından biri hâline getirdi.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Soluğun Mucizesi (roman)
Bir Süpermarketin Hikâyesi (roman)
Romanyahı Yiyen Yamyam (roman)
Büyük Hizmetkâr (roman)
Yarım Kalp (roman)

Fulya Aktüre

1975 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Çağdaş Yunan Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. 2004 yılından bu yana Yunancadan çocuk ve yetişkin edebiyatı çevirileri yapmaktadır.

YARIM KALP

© 2022, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2022, Dimitris Sotakis

İlk baskı 2022 yılında, Yunanistan'da *Misi Kardia* adıyla Kedros Publishers tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ampı Margini Literary Agency ile anlaşmalı olarak Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Dimitris Sotakis
TÜRKÇELEŞTİREN: Fulya Aktüre
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Chris Golfis
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-95-4
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

DİMİTRİS SOTAKİS
YARIM KALP

Deji

Birinci Bölüm

Geometri

Evimizin banyosunun son zamanlarda ciddi tesisat sorunları vardı. Başlarda bazı borularda sızıntı oluyordu. Zararı sınırlamak için su kaynağını kapatmayı denedik ama tesisatçı geldiğinde yalnızca tek bir borunun değişmesinin yeterli olmayacağı bilgisini verdi. Bu işler için çok paramız gitti. Daha sonra su basıncının da genel olarak düşük olduğunu saptadık. Maria bahsi geçen konunun bölgenin su şebekesinden kaynaklandığını düşünüyordu ama tesisatçı onunla zıt görüşteydi: Düşük basıncın tortu birikmesinden kaynaklandığını ve muslukların derhâl temizlenmesi gerektiğini iddia ediyordu.

Bu tür sorunlar ortaya çıktığında ailede otomatikman bir tür gerginlik hâsıl olur. Özellikle ben, modum her zaman düşük olduğundan, bu tür can sıkıcı ve günlük rutini bozan konuların üstesinden gelemem. Banyodaki bu arıza durumunda olduğu gibi saatlerce boşluğa bakarak kanepede oturur, üfleyip püflerim. Maria bunları pek ciddiye almaz, bu küçük dairede on beş yıldır evlilik hayatı yaşadığımızdan bana alıştı. Evimiz güzel ama biraz iç karartıcı. İnsanın tatmin edici bir yaşam, bir doz mutluluk ve tamamlanmışlık hissi sağlamak için edindiği nesnelere dolu. Elektrikli ev aletleri, ucuz mobilyalar, büyük giysi dolapları, kışın sıcak tutacak battaniyeler...

En ufak ekleme yapmamış olsam da vermiş olduğum bu kısıtlı bilgiler, hakkımda her şeyi anlamak için yeterli olacaktır. Ben, bedenimin

yaşlanmasını gözleyerek ancak şeytani bir zihnin tasarlayabileceği kadar sıradan şekilde yaşayıp bu kentin sokaklarında, kalabalığın arasında dolanan bir adamım. Maria benim eşim. Bir ilkokulda öğretmen. Onu tarif etmek kolay değil. İnsan türünün nötr bir kategorisine ait, bu da özelliklerinden herhangi birini vurgulamama olanak tanımıyor. Yeterince olgun, yeterince ciddi, yeterince komik, yeterince sevecen; öfke patlamaları yoktur, depresyona girmez, heyecandan çılgık atmaz, her konuda basiret ve sağduyuyla konuşabilir, bir bakıma “normal insan” denen insanlardandır. Ben de yukarıda saydığım niteliklerden yoksun değilim, tek farkım sıklıkla psikolojik hendeklere düşmem ya da havada tuhaf sevinç sıçramaları yapmaya teşebbüs etmemdir; elbette beni dengeli gerçekliğe döndürüp kurtaran kişi de Maria’dır. Bir kamuoyu araştırma şirketinde çalışıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse en ufak ilgi duymadığım çeşitli araştırma sonuçlarını ve istatistik verileri düzenlerim. On yıldır bu şirkette çalışıyorum. Hayatımın bu parçası kendimi içine bilinçli olarak hapsettiğim öngörülebilir bir günlük yaşamın kişisel haritasına işaret etse de ben memnuniyetsiz değilim, baskı altında olduğumu söyleyemem, işim belli bir akış hâlinde. Son zamanlarda, evimizin salonunda akşam kahveni yudumlarken tuhaf bir gözlem şekli geliştirdim. Duvarlara dikkatle bakıp daha önce fark etmediğim küçük ama ilginç detaylar keşfediyorum. Şöyle ki, duvarlarımız, üzerlerindeki en basit dekorasyon unsurundan resim çerçevesine, elektrik düğmelerine kadar olağanüstü bir geometrik hassasiyet sergiliyor; gözlerimin önünde uzanan biçimsel uyum, hayranlık uyandırıcı renk kombinasyonları, malzemelerin doğası ve nesnelerin genel yerleşimi, eşsiz ve nadir bir geometri oluşturuyor. Maria bu konuda benimle hemfikir değil ve bu teorilere, kafamdan uydurduğum bu fikirlerin geçmişte yaşadığım bozgunlardan kaynaklandığı şeklindeki bilindik argümanıyla karşı çıkıyor. Ara sıra bu teorilerimde kendime bir destekçi buluyorum, o da oğlumuz Dionysis’in ta kendisi. Bu zararsız laf dalaşlarına tanık olduğunda, örneğin bu durumda olduğu gibi annesine mekân kompozisyonlarının

sezgisel olarak oluşturulduğunu hatırlatarak benim tarafımı tutuyor. Neyse, yine de ben duvarda gördüklerimi görmekte ısrar edersem bile bu *benim* kişisel simetri yorumumdur, neticede inandığım şeye inanmaya hakkım var. Maria genellikle böyle bir durumun ardından gülüp delilerle uğraştığını ima eder ve güya umutsuzlukla başını sallar.

Oysa Dionysis'in delilikle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Daha on üçünde, ender rastlanan bir olgunluk ve mantığa sahiptir. Duygusal patlamalarını ya da gerilimlerini doğru zamanda sergileme konusunda eşsiz bir yeteneği vardır, kişisel referans noktalarını, zihinsel algı biçimlerini belirleyerek kendi geometrik ilkelerini bilgelikle haritalandırmıştır. Son derece özel bir mizah duygusu geliştirmiş, nevi şahsına münhasır, sakin, neredeyse sessiz denebilecek bir çocuktur. Çoğu zaman, her biri kendini güvende ve huzurlu hissetmesini sağlayan haritalar, masaüstü oyunları, çizgi romanlar, matematik ve böceklerin hayatıyla ilgili kitaplarla kişisel evrenini yarattığı odasındadır. Dionysis annesiyle aramda ortaya çıkan anlaşmazlıklara hafif bir ironiyle yaklaşır. Bu anlaşmazlıkların gündelik mevzularla en ufak ilgisi yok, hepsi Maria'nın, beni hâlâ ilgilendirdiği yanılığında olduğu geçmişime dair takıntısıyla ilgili ama aslında zerre kadar haklı değil, bu onun yavaş yavaş devasa boyutlara ulaşan aptalca güvensizliğinden ibaret ve aslında son derece anlamsız.

Bu lanet olası geçmiş ise resim sanatı. Bu satırları okuyan biri ne düşünür bilemiyorum ama bizim bütün gerilimlerimizin kaynağı bu. Yıllar önce, henüz Maria'yla tanışmadan, bugün yaşadığım ortalama hayata kendimi bırakmadan evvel kendimi resim yapmaya adanmıştım. Önce güzel sanatlar fakültesinde, sonra başkentte özel bir okulda ve ardından da bir ay Paris'te eğitim aldım. O yıllar; öğrencilik yıllarım ve daha sonra da şehir merkezinde bir atölye-daire kiraladığım yıllar hayatımın en güzel zamanlarıydı. Tahmin edilebileceği gibi Maria bu fikre tahammül edemiyor; bir zamanlar tamamen mutlu yaşadığım, geometrik ufkumun daha doğru ve düzeyli bir noktada bulunduğu, Öklid mantığından sapan ve bugün görünmez hâle gelen eğriler ve vektörler

tarafından tanımlandığı ancak kendimi bir bütün olarak görmemde önemli rol oynayan bir dünyanın varlığı fikrine... Tartışmasız, o zamanlar farklıydı. Artık o günler sanki hiç yaşamamışım gibi öyle uzak geliyor ki. Boyalarım ve tuvalerime kapanmış, arzu ettiğim her şey için göğsümde sürekli hissettiğim kalp atışıyla işime, odanın bir kenarında yığılı duran tablolarına ama aynı zamanda başka büyük ibadetim olan Myrto'ya dalmış bir ben. İzlenimim, bugün Maria'nın Sanat'la ilgili hiçbir şeyden hoşlanmamasının ve hayatımın o dönemine böylesi baskın bir nefretle yaklaşmasının nedeninin bu yoğun bileşim olduğu yönünde. Çok düşünmeden söyleyebilirim ki Myrto benim ilham perimdi, tüm varlığımı borçlu olduğum aşkı ya da en azından ben o zamanlar öyle algılıyordum. O da resim eğitimi alıyordu ancak çabucak vazgeçip babasının nakliye firmasıyla ilgilenmeye başlamıştı. Resmi daha çok bir deney, bizimkinin aksine ani, kısa bir aşk olarak görüyordu. Yaşadığımız aşk, tutku ve mutluluk dolu üç yıl süren, tarifsiz sarhoşlukta boğulduğumuz, unutulmaz bir aşkı. O orgazm hissini tanımlayacak kelime bulamayabilirim. Her bir gün değerini, bedenime halüsinojenik bir mutluluk iksiri dökülmüş hissiyle izliyordum.

Her şeyi ve hiçbir şeyi her detayıyla ama aynı zamanda da bir rüya gibi muğlak hatırlıyorum. Myrto'yla dünyayı dolaştık, içtik, şarkı söyledik, yeni dostlar edindik; bedenlerimizin birleşmesi doğaüstüydü, kendi ölçütlerimize göre şehvetle inşa ettiğimiz bir dünyanın merkezinde yaşıyorduk... ta ki bir gün her şey havaya savrulup gidene kadar. Avucumda saatli bomba patlamış gibi hissettiğimi hatırlıyorum, etlerimin ve kemiklerimin yolun kenarına fırladığından emindim, bana rastlayan biri benim yerime bir ceset, görünmeyen bir düşman tarafından ani ve şiddetli bir saldırıya uğrayan insan kalıntıları görüyordu. Biri bana sorduğunda ne kadar uğraşsam da yollarımızın neden ayrıldığını hatırlayamıyorum, gerçekten bilmiyorum, sanki bu, bizi kuklalar gibi oraya buraya sürükleyen bir kader tarafından önceden kararlaştırılmıştı. Sadece, başka seçeneğim olmadığını hatırlıyorum. Myrto'yla birlikte, re-

sim yapmayı da tümüyle bıraktım, artık tuvaleri ve sanat malzemelerini görmek istemiyordum, atölyeyi terk ettim ve meslektaşlarımla, diğer ressamlarla hatta resme yakın faaliyetlerde bulunan arkadaşlarımla her tür ilişkiyi bıçakla keser gibi kestim, kısacası sanatla ilgili her tür şeye kapımı kapattım.

O dönemde, güneşin arada sırada pencereden sızdığı sığınağıma kapanıp kendimi dünya yüzünde payıma düşen mutluluğu yakalamak için hazır ve güçlü hissedene kadar bu kayıpların –Myrto'nun ve resim yapmanın– yasını tuttum. Orada, ışığa çıkmaya cesaret edemeden, kendimin bir gölgesi hâlinde günler ve geceler geçirdim. Ancak bedenimizin bir özerkliği, kendine ait bir hayatı vardır ve niyetleri konusunda bize hesap vermez. Böylece bir gün nasıl olduğunu anlamadan, bu karanlık delikten çıkıp insanlar arasında yaşamının ne olduğunu hatırlamaya başladım. Atölyeyi kiraya verdim, içinde ne var ne yoksa satıp dünyevi meselelere geri döndüm.

Maria'yı tanıyacağım günün gelmesi çok gecikmedi. Ortak bir arkadaşımızın doğum günü partisinde klasik bir tanışmaydı. Maria'dan çok hoşlandım. Kalbim geçmişte Myrto için attığı kadar şiddetli çarpmadı ama hemen o dönem ihtiyacım olan büyük bir yakınlık ve sıcaklık hissettirdi. O sıralarda bir arkadaşımın babasının işyerinde işe başladım, çok daha sonra da bir tanıdık vasıtasıyla şu anki işimi buldum. Maria kısa süre içinde ilişkimizi resmileştirmemizi istedi. Kendi deyişiyle, kaybedecek vakti yoktu. Katılmazlık etmedim. Tek yapmam gereken çenemi kapalı tutmaktı. Teselli için kucak arayan bir aptal gibi, imrenilecek derecede tutkuyla Maria'ya resim maceramı, Myrto'yla olan ayrılığımı bir güzel anlattım. Anlaşılabacağı üzere, beslememeye özen gösterdiğim bir yara kaldı içinde; bu yüzden, her zor anda ilk fırsatta aslında benim büyük bir ressam olmam ve ölümcül aşklar yaşamam gerektiğini, öyle bir kumaştan yapıldığımı söyleyerek geçmişimle ilgili yorumlar savurur ve tabii ki bunları sık sık aile huzurumuzu bozacak şekilde gergin bir ironiyle dile getirir.

Şehir merkezine yakın bir ev kiraladık. Yürüyerek ofisime ulaşmak yaklaşık kırk beş dakika alıyor, Maria'nın çalıştığı okul da çok yakın, canı istediğinde o da yürüyerek gidiyor. Kentin sokaklarında yürürken diğer yayalarla olası temasımla ilgili içimde sürekli artan bir endişe uyanır. Bu tanımadık insanlarla olan bir aradalığım benim için genellikle tedirgin edici, tatsız bir süreçtir, bu tuhaf fobinin kaynağı ise kuşkusuz onların suretlerini kavrayamamak. Çocuklara öğretilen temel geometrinin başlıca amacı şekillerin ne tür benzerlikler ve farklılıklar gösterdiği bilinci vermektir. İşte ben de tam olarak bu düzeydeyim. Söz konusu yayalar önümde onları zihnimde yeniden üretip görsel olarak belli insani şekillere dönüştürmeme olanak vermeyecek ölçüde, acı verici biçimsizlikle beliriyor, bir matematik kavramının oluşturulmasına uygun temsil araçlarının kullanılması çok önemli olduğundan benim için sorun oralarda bir yerlerde başlıyor. Uzun lafın kisası, geometrik algımın henüz bir cenin düzeyinde olduğunu söyleyebilirim.

Geometrik şekilleri tek tek birimler olarak algılama konusundaki zayıflığım hareketlerimi kısıtlamış durumda. İş arkadaşlarımı, ailemi ve –az sonra değineceğim– Gerasimos'u saymazsak ilişkilerim asgari düzeyde. İnsanlarla ilişkilerimin yapbozu hiç karmaşık değil, daha önce de bahsettiğim gibi bu benim mekân algısı konusundaki genel kifayetsizliğimden kaynaklanıyor. Maria bu teorilerin zamanla devleşen kuruntular olduğu konusunda ısrar ediyor ve durdurmak için çaba göstermemin iyi olacağını söylüyor, onun inancına göre tek amacım, beynimin onunkinden ve muhtemelen herkesinkinden farklı çalıştığına dair onu ikna edebilmek. Her ne kadar iğneleyici yorumlarını umursamıyorum ve kızmıyorsam da bu iddiasını saçma, düpedüz temelsiz ve neredeyse komik buluyorum. Maria uzun süre Gerasimos'u görmek istemedi. Belki biraz abartıyorum ama evimize girip çıkması ve onunla fazla vakit geçirmem fikrine hep karşıydı. Nedeni çok da şaşırtıcı değil. Gerasimos benim eski hayatımla tek bağlantımdı, resimle uğraştığım yıllarımdan arkadaşımdı, kendisi de potansiyel bir ressamdı ancak resmi erkenden,

neredeysi Myrto ile aynı dönemde bıraktı ve bugüne kadar çalıştığı emlakçada yönetici oldu. Maria artık onu akıl ve ruh sağlığım için bir tehdit olarak görmüyor, kendi yolunu çizmiş olduğunu düşünüyor ve ona dostça davranıyor. Aslında Gerasimos benim tek arkadaşım, onunla buluşmalarımız en ufak şüphe uyandırmayacak sosyalleşmelerimizdir. Ne yalan söyleyeyim, Gerasimos olmasaydı bu evin içinde başka insan yüzü göremezdik. Ara sıra sevgilileriyle yaptığı ziyaretler temel eğlence kaynağımız. Akşamı yemek yiyerek, hoş bir ruh hâlinde ve bolca gülerek birlikte geçirmek için ayda iki cumartesi yaptığı ziyaretler bedenimizde hâlâ sıcak kanın dolaştığının kanıtı.

Gerasimos çok hoş bir tiptir, hayattan zevk alır ya da en azından alma isteği var, tam zıttım diyemem, ancak o en azından benim aklıma yerleşip bütün ayarlarımı bozan, iki ve üç boyutlu basit şekilleri adlandırma konusunda yetersizlik hissi yaratan anlamsız fırtınalardan sıyrıлма yöntemlerini biliyor. Onu birkaç kelimeyle tanımlamam gerekirse çevresinde en ufak karanlık barındırmayan, aydınlık, mutlu bir insan olduğunu söyleyebilirim. İnsan en ufak çaba harcamadan onunla eğlenceli saatler geçirip kendini yanında rahat hissedebilir ve bu belki Gerasimos'un kişiliğinin en cazip unsurudur. Hep birlikte geçirdiğimiz bu cumartesi akşamları öyle eğlencelidir ki bir buluşmamız iptal olduğunda Maria'yla dikdörtgen masamızın etrafında oturup uyuz uyuz birbirimize bakarız.

Önceki hafta salondaydık: Maria, ben ve karşımızda bir kitabı karıştırmakta olan Dionysis. Ben sessizce kahvem i içiyordum, Maria da yazılıları düzeltiyordu. Bu keyifli miskinlik ve aylıklık ânında otururken bir üçgen oluşturmuştuk. Köşelerin üçümüz olduğunu, Maria'nın açığırtayının da ben ve Dionysis arasındaki açığırtayla kesiştiğini varsayarsak bu üçgenin ikizkenar olduğunu söyleyebiliriz. Fakat bizi başka bir açıdan gözlemlemeye kalkar ve bir *küre* olarak hayal edersem, o zaman kürenin sonlu sayıda farklı altkümelere ayrıştırılması bağlantımızı tümüyle kesebilirdi; her ne kadar daha sonra parçalar yeniden birleşebilecek ve

başlangıçtaki şeklimizi yeniden yaratabilecek olsak da. Bu geometrik tuhaflık aslında bizim normalliğimiz. Ailemiz, şekillerin geometrik belirsizliğini doğrular gibidir. Elbette konuşmanın nereye gideceği önceden belli olduğundan Maria'yla bu konuda konuşmaya yeltenmem. Buna karşın o, ne zaman bu düşünceleri zihnimde sıraya sokmaya çabalasam anlar ve kınarcasına başını sallar.

O cumartesiye de sabırsızlıkla bekliyorduk. Gerasimos o cumartesi yemek hazırlamamız konusunda ısrar etmişti, tren istasyonunun arkasına açılan yeni lokantadan sipariş vermek istiyordu, ona göre eşsiz bir yerdi, yakınlarda birkaç arkadaşıyla beraber gitmiş ve bayılmıştı. Perşembe akşamı kent hayatını saatlerce felç eden bir yağmur bastırmıştı. Evimizin etrafındaki tüm yolları sel aldı, gökyüzünden bunca suyun bir anda boşaldığını daha önce görmemiştik. Bu felaketi yüzümüzü buğulu cama yaslayıp izledik, Dionysis de fotoğraf makinesini getirip benzeri görülmemiş bu tufanı ebedileştirdi, manzaradan etkilenmiş görünüyordu. Bu afet ertesi gün bütün görüş alanımızda izlerini bırakarak gündoğumuna kadar aralıksız devam etti. Kaldırımdaki ağaçların dalları minik canavarlara benziyordu, gövdeleri katil böcekler tarafından saldırıya uğramış gibi ağır ve zavallı hâlde sürükleniyordu. Islak yapraklar dünyanın yükünü taşıyor ve az sonra orantısız yükleri nedeniyle dökülüp gidecek gibi görünüyordu. Kaldırımların giderlerinde sular devasa birikintiler oluşturmuştu, sanki kapana kısılmış gibi, sanki çevresindeki kanalizasyon deliklerinde bir çıkış yolu bulamıyor gibi; sıyrılmayı başardığı yerlerde de arkasında yol boyunca kallavi bir kütle oluşturan yaprak ve çöpten bir yığın bırakıyordu. Mart ortasıydık, sağanaklar olağandı ama bu felaket yağış benzerlerinin hepsini geride bıraktı.

Aynı hızda olmasa da yağmur devam ettiğinden işten bir yağmurluk giyerek çıktım ve evden hemen hemen iki kilometre uzaklıktaki büyük süpermarkete kadar yürüdüm. Ortam tuhaf şekilde şenlikliydi, mekânın hoparlörlerinden neşeli bir müzik işitiliyordu, tüm reyonlar insanlarla doluydu, alışveriş arabalarındaki çocuklar tarifi imkânsız bir enerji yaya-

rak ağız açık ayran budalası gibi gülümsüyordu. Süpermarket denen yer, müthiş kesinlikle düzenlenmiş devasa bir alan. Bölümleri müşterilerinin hareketlerini kolaylaştırmak için birbirine paralel iki düzlem oluşturacak şekilde eşit aralıklarla konumlandırılmış. Eğer mekânı biraz daha dikkatle incelersek, bu büyük yapının iki eşit alana, iki düzlemli dışbükey açılara giden iki yarım kısma bölündüğünü görürüz, öyle ki örneğin şarküteri reyonundan alışveriş yapmakta olan biri kendini hemencecik sebze ya da paketli gıda reyonlarına geçmiş bulabilir. Bu zekice tasarlanmış süpermarket planı, sürekli dönüşüyor gibi görünse de aslında sabit ve benim değişmez kalan, çokkatmanlı bileşenlerle tanımlanan hayatımı anımsatıyor. Ya da daha doğrusu yansıtıyor.

Dönüş yolunda yağmurluğumdan sular damlıyordu, elimdeki tüm o poşetleri taşıyarak ilerlerken adımlarım ağırlaşmıştı, eve yaklaşırken yağmurluğumu çıkarıp elime almaya çalıştım ama bu şekilde, kollarım poşetlerle birlikte onu da taşıyamadığı için yürüyüşüm daha da zorlaştı. Bir sokak köşesinde durup, aldıklarımı kaldırımın kuru bir yerine bıraktım ve yağmurluğu yeniden giydim.

Eve girdiğimde Dionysis beni eli kolu dolu ve üzerimi tepeden tırnağa örten yağmurlukla görünce bir kahkaha patlattı. Sesinde bariz kaygılı bir tonla, “Çikolata aldın mı?” diye sordu.

Poşetlerden birini karıştırıp onun sevdiklerinden büyük bir sütlü-fındıklı çikolata çıkardım, çikolatayı bir süre onu nişan alıyormuş gibi elimde sallayıp sonra fırlattım.

Sevinçle havada yakaladı. “Bravo baba, harikası!” diye bağırdı ve odasına seyirtti.

Maria henüz okuldan dönmemişti. Yolun ne durumda olduğunu görmek için balkona çıktım. Sular hâlâ her yerde görülür olsa da yavaş yavaş çekilmeye başlamış, hafiften ortaya çıkan güneş ışıkları yeniden düzeni sağlamıştı. İçeri girip aldıklarımı raflara ve buzdolabına yerleştirmeye başladım. Bu işten hep çok zevk alırım ve olabildiğince uzatmaya

çalışırım. Diyelim ki elimde bir sebze paketi var, bir süre onun için buzdolabında ya da mutfak tezgâhında en uygun yerin neresi olacağını düşünürüm. Ürünleri genellikle belli yerlere koyar ve uzak bir mesafeden nasıl göründüklerini kontrol etmek için biraz gerilerim. Buzdolabımız her zaman doludur ama üst üste ve yan yana tıka basa yığılmış tüm bu şeylere ihtiyacımız olduğundan değil, ailemizin refahının teyiti, bir şeyler başarmış olduğumuzun ve bizim de gözle görünür bir uyumla yaşamayı beceren bu insan topluluğunun üyeleri olduğumuzun kanıtı olarak.

Maria yaşam tarzımızdan memnun ya da en azından gözlerine baktığımda ben böyle anlıyorum; bu oyun tam ona göre, kurallar onun ölçütlerine göre belirlenmiş. Öte yandan, kendime sık sık tüm bu normallik yargılamalarımla ona haksızlık edip etmediğimi soruyorum ve bazen de bunların üçüncü bir şahsın kulağına küçük düşürücü gelip gelmediği üzerinde düşünüyorum. Maria normal bir kadın, öngörülebilir olanla huzurlu, oysa ben basmakalıpla yalnızca katlanan, evcilleşmemiş bir zihnim. Belki de tam olarak böyle değil, belki de onu belli başlı karakteristikleri olan bir kategoriye sokma eğilimim kendi muhafazakârlığımdan başka bir şeyin ispatı değil. Kendisi bu teorilere fazla aldırır gibi görünmüyor, takdire şayan şekilde hayatını kendi sarsılmaz disipliniyle yaşıyor.

Cuma öğleden sonra geç saatlerde yağmur durmuştu ancak o mevsime göre tesirli bir soğuk vardı. Gerasimos ertesi gün sekiz gibi bizi ziyaret edeceğini teyit için telefon etti. Sevgili dostumla vakit geçirmekten hoşlansam da tek eğlencemin bu cumartesi akşamları olması içten içe büyük hayal kırıklığı yaratıyordu. İyi bir yemek yiyip şarap içmek amacıyla arkadaşlarla buluşmanın pek çok insan için hoş bir deneyim olduğu bir gerçek; ancak benim, Gerasimos'la geçirilen cumartesi akşamları dışında bir alternatifim yoktu ve bu toplantıların bağımlısıydım. O dönemki ruh hâlime dair daha derin bir iç değerlendirme yaparsam, en büyük sorun ne mutlu ne de acı çekiyor olmamdı, sadece bir yola gir-

miş ilerliyordum, duyularım nispeten tatmin edici şekilde çalışıyordu, bedensel haz ve şehvet duygularım kâh tetikte kâh rahvet hâlindeydi.

Bazen, Maria'nın benim yalnızca bu versiyonumu tanıdığına farkına varıyordum; tanıştığımızdan beri zikzaklar ve slalomlar olmadan belirli bir yönde rota çizen emsalsiz bir varlıktım. Beni alımlı bulup bulmadığını, geliştirmiş olduğum bu mizaçla ona çekici gelip gelmediğimi sorguluyordum, muhtemelen çok fena gitmiyordum, aşk hayatımız ilk yılların ateşli hâllerini sürdürmese de yine de aktif kaldı; ortak hayatımızın bu kısmı hakkında herhangi bir şikâyet yoktu. Zaman zaman bu evde geçirdiğimiz tüm o yıllar bana bir an gibi geliyor, bazen zaman bir yerde durmuş ve ben sürekli aynı noktada bulunuyormuşum gibi hissediyorum. Resmi bırakmamış olsaydım, Maria'yla evlenmeseydim, şu anda gittiğim yolu seçmemiş olsaydım ve bir zamanlar beni mutlak mutluluğa götüreceğinden emin olduğum eski rotamda ilerlemeye devam etseydim hayatımın nasıl bir yön alacağını hayal etmeye çalışmam da anlaşılır bir şey. Büyük bir çıkmaza sürüklenmiş olabilirdim, Sanat'ın yarattığı muğlak ve kaotik koşullar içinde çöküntüye uğramış olabilirdim ya da kimbilir, belki de sevdiğim her şeyle çevrili, benzersiz bir coşkunun içine dalmış olabilirdim. Bazen, yaşamış olduklarımı kendini yeneden üreten ve yinelenen dairesel bir yol gibi hayal ediyorum, bu daire sürekli onu bozmaya, sonsuzluğa doğru tekrarlayan döngüsünü geçersiz kılmaya uğraşan merkez açılar tarafından kesiliyor ancak ben yine de, doğru yolundan sapmaya cesaret edemeyen paranoyak bir akrobat gibi büyük bir güçle yaylarıma tutunup dengede duruyorum.

Bu mahallede günler, geceler geçirdik, bir aile olduk, oğlumuz bitişik odada uyuyor, artık kaderin bizim için nelere gebe olduğunu biliyoruz, aptalca şeyler için dırıldır ederiz ancak bizi, bize özel yapılmış bir tiyatro sahnesi gibi sarmalayan gökkubbenin altında, durumumuzdan içten içe memnun ve kurtarılmış hâlde, varlığımızı sürdürüyoruz. Maria yanımda uyuyor, karanlıkta nefesini duyuyorum. Saat geç, gece yarısını iki üç saat geçmiş, yarın tam olarak neler olacağını biliyorum, birbirimize nasıl

takılacağımızı, şarabı nasıl etkileyici şekilde açacağımı, her řeyi biliyorum, benim doğrum bilinmeyen herhangi bir açıyla kesişmiyor ve ben, balkonda oturup umutsuzluğa dűřmek yerine bu tuhaf denklemden zevk alıyormuş gibi yaparak yaşamaya devam ediyorum.

DİMİTRİS SOTAKİS

YARIM KALP

“Bedenimizin bir özerkliği, kendine ait bir hayatı vardır ve niyetleri konusunda bize asla hesap vermez...”

Sakin bir aile yaşamı sürdüren, bir zamanların müstakbel ressamı olsa da eşyle tanıştıktan sonra sanata tamamen veda eden başkarakter, günün birinde en yakın arkadaşının uyarısıyla altüst olur: Mekânın birinde bir adam, kendisine ikizi gibi benzemektedir. Yoksa bu kişi, bizzat kendisi midir? Zihnine –ve elbette kalbine– yerleşen bu devasa kuşku, karakterin şimdiye kadar yaşadığı bütün o harcanmış yılları ve hayatını sorgulamasına, yaratamadığı resimleri ve var edemediği anlamları aramasına sebep olacaktır.

Yunan Tuhaf Dalgası'nın edebî temsilcisi Dimitris Sotakis, *Yarım Kalp*'te yine her zaman yaptığını yapıyor; hakikatte oyuncak gibi oynuyor ve bu kez, yarattığı iyi niyetli “kötü ikiz”in de yardımıyla okurlarını daha derin, daha hayati çözümlemelere savuruyor.

delidolu.com.tr

delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-95-4

9 786257 314954